

Dec.-Januar

Angelček

Štev. 4-5

Alojzij Košmerlj:

Povest o veliki ljubezni majhnega srca.

Neki misijonar, ki je dolgo let deloval na Kitajskem, je prišel radi važnih opravkov za nekaj časa v domovino. Pripovedoval je nadvse zanimive reči iz misijonskega življenja. Povedal je tudi sledečo krasno povest, ki jo je doživel med kitajskimi otroki.

Male kitajske deklice je pripravljajal na prvo sveto obhajilo. Razdelil jih je bil v dve skupini. V eni skupini so bile deklice od sedmega do dvanajstega leta, katere naj bi šle k prvemu svetemu obhajilu čimprej. Zraven teh pa je hodilo k obhajilnemu pouku tudi nekaj prav majhnih deklic, ki niso bile stare niti sedem let. Teh misijonar še ni mislil pustiti k prvemu svetemu obhajilu. Imel pa jih je pri pouku zato, da so se učile katekizma. Ta in oni nauk o svetem Rešnjem Telesu bodo morda tudi te male dušice razumele, pa se bodo pozneje za prvo sveto obhajilo tem lepše pripravile. Tako je upal misijonar glede teh najmanjših.

Pripovedoval je deklicam o ljubem Jezusu, pa jih je večkrat peljal tudi v misijonsko cerkvice, prav pred tabernakelj. »Otročiči moji,« jim je tam govoril, »v tej mali hišici na oltarju živi dobri Odrešenik. V beli ho-

stiji je skrit, hostija pa je zaprta v zlatem kelihu. Iz male svete hostije vas Jezus gleda in blagoslavlja. Rad vas ima, ker ste še majhne. Še ko je po zemlji hodil, je imel najrajši male nedolžne otroke. Ve ste še vse zelo majhne, zato vas ima Jezus prav posebno rad. Komaj čaka, da pride v vaša srca.«

Med najmanjšimi je hodila k pouku tudi deklica, ki je bila stara šele štiri leta. Nekega dne pride otročiček po pouku k misijonski sestri in jo prosi: »Sestra, ali smem h gospodu patru? Rada bi mu nekaj povedala.« Sestra ji dovoli. Mala kitajska deklica je vsa vesela. Steče do patrove sobe in potrka. Misijonar ji odpre in se čudi: »Kaj bi rada, moja mala?« — »Pater, nekaj ti moram povedati. Ti si nas učil, da stanuje Jezus v tabernaklju. Rekel si, da ima najmanjše najrajši in da nas težko čaka. Rad bi kmalu prišel k nam. Glej, pater, jaz sem najmanjša med vsemi; torej ima Jezus mene najrajši. Ti ne veš, kako si jaz Jezusa želim. V srčku mu zmeraj kličem: Jezus, pridi k meni! Pater, prišla sem te prosit: daj mi Jezusa! Ne pusti, da bi moral Jezus še čakati na me!«

Pater je bil v zadregi. Kaj naj mali gorečnici reče? Takole jo je poučil: »Res ima Jezus majhne otroke najbolj rad. Težko jih čaka v svetem tabernaklju, rad bi prišel prav kmalu v njihova majhna, nedolžna srca. Toda ti, moja mala, si pa vendar še premajhna. Ne mogla bi se zadosti pripraviti na prvo sveto obhajilo. Za sveto obhajilo se morajo otroci mnogo učiti, v tvojo malo glavico pa vse to še ne gre. Boš pač morala še malo počakati.«

Dobri pater je mislil, da je malo prosilko s tem odpravil. Pa se je motil. Ni se dala ugnati kar tako.

»Pater, zakaj praviš, da sem premajhna? In da v mojo glavo še ne gredo vse tvoje besede? Kar vprašaj me in boš videl da vse znam.« — Da bi si pomagal iz težave, jo je pater vprašal: »Koliko si pa že stara?« — »Tega ne vem.« — »Pokaži mi svoje zobke! Ah, glej, tvoji zobki se še mlečni, vidiš, res si še premajhna.« — Otrok je nekaj trenutkov molčal. »Ali mi boš dal ljubeega Jezusa tedaj, ko teh zob ne bom več imela?« — »Da, takrat ti ga bom pa dal.« — »Ali mi ga boš dal potem vsak dan?« — »Da, vsak dan. Obljubim ti to.«

Mala deklica je odšla. Ni minilo deset minut, ko se je spet vrnila. Toda, moj Bog, v kakšnem stanju! Vsa je trepetala, vsa je bila v solzah, iz malih ust ji je lila kri. Kaj se je bilo zgodilo? S kamnom si je bila izbila svoje mlečne zobke, samo zato, da bi ji pater dal Jezusa. Brez Jezusa ni mogla več živeti.

»Jokal sem,« je pripovedoval misijonar. »Vzel sem jo v svoje naročje in jo pritisnil na srce. Če bi bilo jutro, moja mala, bi ti dal Jezusa še danes,« sem jo tolažil. »Pa pridi jutri v cerkev, da ga prejmeš prvikrat. Tvoja vera to zasluži, otrok moj.« Vsa v bolečinah je mala junakinja pogledala patru v obraz. Še nekaj jo je težilo. »Jutri mi boš dal Jezusa prvič. Ali mi ga boš dal potem vsak dan, kakor si mi obljubil?« — »Seveda ti ga bom dal, moj ljubi otrok. Vsak dan ti ga bom dal odslej, vsak dan.

Drugo jutro je prišla v cerkev z obvezano glavico. Male oči pa so ji kar gorele od sreče in koprnenja. In v njena mala usta, krvaveča od ran, ki jih je zadala ljubezen, je prišel Jezus s svojo sladko ljubeznijo. To je bil krasen dan za malo deklico; krasen dan tudi za Jezusa. Ta dan se je veselilo na misijonski postaji prav vse. Velika ljubezen otroškega srca je očarala vse.

Ko je misijonar končal to krasno zgodbo, je tiho dejal: »Povem vam, da sem se pred to malo deklico globoko sramoval. Nikdar nisem Jezusa tako goreče ljubil, kot ga je ljubil ta otrok pri svojih štirih letih. Takega poguma, kot ta deklica, jaz nisem imel. Tedaj sem spoznal, zakaj pravi Jezus: »Ako se ne izpreobrnete in ne boste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.« —

Otročiči! Ko boste to zgodbo prebrali, pa se malo zamislite v svojem srcu in primerjajte svojo ljubezen do Jezusa z ljubeznijo male kitajske junakinje.

Bodite prijatelji dobrega Jezusa v najsvetejšem zakramentu! Ljubite ga z vsem srcem; ljubite ga tudi z žrtvami. Nikdar nikar ne zanemarite svetega obhajila po svoji krivdi. In Gospod Jezus vam bo dal ljubezen, ki vas bo napravila za apostole, in če bo Jezusu všeč, tudi za mučence.

Sladko Srce Jezusovo, daj, da te bomo ljubili vedno bolj in bolj!